

3. kategória: választható versek a 11-14 éves korosztálynak

Romhányi József: Interjú a farkassal, aki állítólag megette Piroskát

Az Uj Bárány riportere felkereste Ordast.

Interjút kér. Én leközlöm. Olvasd.

- Igaz volna ama vád,

hogy ön orvul elfogyasztott egy egész nyers nagymamát?

- Egy nagymamát? Egy grammot se!

Ez az egész csak Grimm-mese!

- Hogy Piroskát Ön falta fel, talán az is hamis vád?

Nem hagyott meg belőle mást, csak egy fél pár harisnyát!

- Hogy én őt ruhástul? Mit ki nem eszeltek!

Én még az almát is hámozva eszem meg.

- Furcsa, hogy a kunyhóban, hol megevődtek mindketten,
mégis piros farkasnyálnyom díszileg a parketten.

- Az úgy történt, hogy ők aznap meghívtak a viskóba.

Nagyon finom uzsonna volt, szamóca és piskóta,
s mivelhogy én evés közben állandóan vicsorgok,
a vérveres szamócalé a pofámból kicsorgott.

- Én úgy tudtam, Önnél szabály,

hogy csak friss húsárut zabál.

- Kacsa! Fűvet rágok lomhán legelészve,
zsengett, hogy a gyenge gyomrom megeméssze.

- És meddig lesz Önnél a juhhús is tiltva?

- Eddig! De erről már nem írhatok, te birka!

Tóth Krisztina: Agyatlan vers

Elvesztettem a tornazsákomat,

a kulcsomat, a pulóveremet.

Sapkából, sálból már sokat,

mert ennyit megjegyezni nem lehet.

Kérte anyu, hogy tartsam fejben,

de a fejem is pont elhagytam.

Az öltözőben felejtettem,

a szekrényemben. Vagy nem abban?

Az agyam ott maradt a polcon,

innen erednek a hiányok.

Nem agyalhatok ezen folyton,

csókolom, jó napot kívánok.

Kiss Ottó: Strand

Vannak helyek,
ahová a gyerekek
nem mehetnek be,
még akkor se,
ha van jegyük.
Például a strandon
a női napozóba.

De ha én egy kicsit
nagyobb leszek,
és egyedül járok
majd a strandra,
akkor lehet,
hogy majd oda is
bemehetek.

De az is lehet,
hogy akkorra már az egész
nem is fog érdekelni.

Kiss Ottó: Szerelem

A szerelemben
pont annyi az e betű,
mint az Emesében,
mert a szerelemben
benne van az Emese,
az Emesében pedig
benne van a szerelem.

Lackfi János: Palacsinta

Dehogy ennék palacsintát,
csak imádom, sajnos,
a leginkább kakaós kell,
sose sós vagy sajtos.

Dehogy ennék palacsintát,
ha agyam nem lenne,
se fahéjast, se banánost,
se nutellást, ejnye!

Dehogy ennék palacsintát,
ha megenné mind más,

de letépném a fülét is,
eszeden légy, hékás!

Dehogy ennék palacsintát,
ha húszat már ettem,
ha kifolyna a fülemből,
be se férne negyven!

Dehogy ennék palacsintát,
ha ökör volnék én,
füvet ennék, büfikéznék
nagyanyámék rétyén.

Dehogy ennék palacsintát,
ha sosem sütnének,
belehalnék, jöhet aztán
temetési ének.

Tóth Krisztina: Lusták dala

Gyere lusta, feküdj mellém,
kezdjünk együtt lustálkodni,
és csak lógjunk itt egész nap,
mint kötélén fél pár zokni!

Gyere, bújj be mellém, lusta,
mondjuk el, mit nem csinálunk!
Most arról készüljön lista,
mi minden nem lesz ma nálunk!

Nem lesz itt ma nyelvtanlecke,
olyat lusták nem csinálnak.
Cerka se lesz kihegyezve,
és az öltözés is várhat.

Lego nem lesz itt ma rendben,
nem lesz mosdás, nem lesz séta!
Nehogy már mozdulni kelljen!
Elterülünk, mint a béka.

Szemetet ma nem viszünk le,
piszkos edényt nem mosunk el.
Aki fel próbálna hívni,
csak csöngessen, annak úgy kell!

Ez a lusták napja, vagy mi,
átalusszuk az egészséget,
tessék minket békén hagyni,
ágyba kérjük az ebédet!

Lackfi János: Dinók és emberek

Tudjuk, a dinoszauruszok
mind irdatlan nagy állatok.
Voltak.

Agyuk viszont alig nagyobb
mint egy tojás.
Kihaltak.

Mondják, elfelejtettek bután
enni és még inni is
talán.

És hát akik ilyen buták,
azoknak nincsen hátra más,
mint a kihalás.

De egy könyvben azt olvasom
most mutatta a kisfiam
Simon:

„A dinók kihaltak csakugyan,
de negyvenmillió év után
csupán.”

Na most, húszmillió éve él
ember a Földön, hát kérdem én:
hol leszünk,

mi, emberek, még egyszer ennyi év
után, megtart-e még
a nagy eszünk?

Ezt a kérdést eldönteni
húszmillió év múlva ugyanitt
találkozunk mindannyian!

Lackfi János: Ricsajozók

Mondja az apukám: – Ne zajongj, kincsem,
Hát már egy cseppnyi nyugtom sincsen?
Ám ha körülnézek, ugye, látom,
Minden zajt csap e kerge világon.

Rádiózik a kertben a szomszéd,
Kíváncsi, veszt-e a kipesti Honvéd.
Zenél az iskolában a portás,
Zenéje ellen nincs védőoltás.

Zaj van a boltban, a liftben, a bálban,
Képtárban, a bárban, a várban, a gyárban,
Zene szól véges-végig a buszban,
Zenél a sofőr, nincs mód, hogy
megússzam.

Fülzenével járunk az utcán,
Mindenki zenét hallgat a cuccán:
Mobilon, walkmanen, MP3-on.
Zenebúrát hord mindenki, látom.

Zajong a vendéglőben a tévé,
Zajong a kávégepben a kávé,
Zajjal töltve az este a hangár,
Mindenki hip-hopra riszálva flangál.

Zajong a rigó a bodzabokorban,
Zajong a tücsök a földben: hol van?
Zajong a tetőn vernyogva a macska,
Zümmög a méh meg a méhné a kasban.

Zümmög a fának a lombja a szélben,
Harsog a tenger, a lúdhad az égen.
Zajdul a lábam, aszfaltra ha csattan,
Zörömböl a vérem az érben, az agyban.

Kertkapu, varroda, villamos, autó
Hilti, betonkeverő, mozi, diszkó.
Zajong a Föld kerekén ma minden,
Mért pont én legyek egyedül csendben?

Lackfi János: Isten rajzol

Ha a szememet lehunyom,
Isten rajzol szemhéjamon.
Bonyolultak a rajzai,
Látom már őket rajzani.

Jönnek villogó darazsak,
Neon-firkák, fény-parazsak,
A táncuk olyan verdeső,
Mint zsidbadás vagy mint eső.

Úgy szurkálják a szememet,
Mint parányi túlevelek,
Csiklandozzák a szemgolyót,
Surrogó pamutgomolyok.

Tűzijátékuk sárga-kék,
Piros-zölden pislog az ég,
Lézerfényt hunyorog szemem,
És rajzol Isten ügyesen.

Tóth Krisztina: Állatságok

Pele

Bundás kis állat a pele,
az erdő tele van vele.
Dió a fő eledele,
de előfordul, hogy belekóstól
a gyümölcsbe, tojásba,
télre meg üregekbe ássa
magát és alszik tavaszig,
addig nem eszik, nem iszik,
ilyenkor pihen a bele,
csak aztán töm mindent bele.

Vombat

Hogyha jó a vombat,
az ember mit mondhat?
A vombat külsején
kevés dolog ronthat.
Egy erszényes patkány,
ráadásul törpe,
jogos, hogy a napját
üregekben töltse...
Hogy az irodalom a lelkére hogy hat,
nem tudni. Rovaron
éldegél a vombat.
Elég nyugodt állat,
úgy hat kilót nyomhat.
Tilos a vadászat
és rádobni bombat!

Ágai Ágnes: Kamaszságok

Megdörzsöltem a hőmérőt,
hogy Anya lázasnak higgyen,
és babusgasson.
De ő azt kérdezte:
matekdogozat?

Van neked eszményképed?-
Kérdezte Apa,
és várt, hátha azt mondom:
te vagy.
De én a tükörbe néztem,
amikor bólítottam.

Arany János: Toldi (részlet)

Mint ha pásztortűz ég őszi éjszakákon,
Messziről lobogva tenger pusztaságon:
Toldi Miklós képe úgy lobog fel nékem
Majd kilenc-tíz ember-öltő régiségben.

Rémlik, mintha látnám természetes növést,
Pusztító csatában szálfá-öklelését,
Hallanám dübörgő hangjait szavának,
Kit ma képzelnétek Isten haragjának.

Ez volt ám az ember, ha kellett, a gáton,
Nem terem ma párja hetedhét országon;
Ha most feltámadna s eljőne közétek,
Minden dolgát szemfényvesztésnek hinnétek.

Hárman sem birnátok súlyos buzogányát,
Parittyaköveit, öklelő kopjáját,
Elhülnétek, látva rettenetes pajzsát,
És, kit a csizmáján viselt, sarkantyúját.

Szabó Lőrinc: Hazám, keresztény Európa

Hazám, keresztény európa
Útálom és arcába vágom:
– Száz év, de tán kétezer óta
őrült, mocskos, aljas világ ez,
ez a farizeus Európa!
Kenyér s jog helyett a szegényt
csitítja karddal, üres éggel
és cinkos lelkiismeretét
avatag és modern mesékkel;
száz év, de már kétezer óta
hány szent vágy halt meg gaz szívében!
Hazám, keresztény Európa,
mi lesz, ha bukására döbben,
mi lesz, ha újra földre száll
a Megcsúfolt és Megfeszített,
s mert jósága, hite, imája

egyszer már mindent elveszített:
mi lesz, ha megjő pokoli
lángszórókkal, gépfegyverekkel,
vassisakos, pestishozó,
bosszúálló angyalsereggel?
Mi lesz, ha megjő Krisztus és
új országot teremt a földön,
ha elhullanak a banditák
s nem lesz több harc, se kard, se börtön,
ha égi szerelmét a földi
szükséghez szabja ama Bárány
s újra megvált, – óh, nem a jók,
de a gonoszok vére árán:
hazám, boldogtalan Európa,
ha túléled a harcok végét,
elbírod-e még te az Istent,
a Szeretetet és a Békét?